

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

UNA MENA DE SANT PATRÓ

Mor Luis Roldan. Lladre

Una nit del vuitanta-dos, mentre el Felipe Gonzalez veia una sèrie americana, va entrar el Guerra i li va dir que havien guanyat.

La quiniela?, va preguntar el Felipe. No, las elecciones. Vamos a gobernar Espanya. I ahora qué hacemos? I Guerra va espondre, yo tengo un amigo y unos hermanos...

Així va començar la legislatura socialista. Sense socialistes amb qui formar un govern (els socialistes de

sempre estaven en altres partits) i sense saber què volia dir això de ser socialista (més o menys com ara).

Un dels primers amics del Guerra que va arribar a la Moncloa era un tal Luis Roldan, a qui avui no podrem fer-li l'entrevista perquè ha traspassat i perquè mai no ens ha interessat.

Roldán tenia el batxiller (més alguna carrera inventada) i amb aquest bagatge intel·lectual es va presentar al socialisme triomfant que, per causes desconegudes (potser la cara) li va anar donant càrrecs fins arribar a ser el Cap de la Guàrdia Civil.

En poc temps va robar dos-cents milions i va fugir del país. Aquesta és la seva història política (per no dir delinqüent). No te més mèrit que aquest. Una història com tantes d'altres

en l'espectre polític-criminal del país.

Però Roldán, potser per ser dels primers malversadors oficials i sobre tot un dels més ràpids, ha quedat com una mena de símbol polític espanyol. Com un Sant Patró que ha il·luminat a nombrosos successors i de qui molt poca gent en guarda rancúnia. Era tant ruc que no feia ni ràbia. I en el fons això és el que tenen els Sant Patrons.

No ha tornat els diners, ni falta que li fan. Tampoc els han tornat els altres lladres congressistes que roben millor.

Un dia d'aquests l'incineraran. Serà bonic veure si entre els que acompanyin el dol hi ha els genis que van trobar en ell, l'home ideal per guiar a la Guàrdia Civil i la nova Espanya democràtica socialista.

GARSA PROSTÀTICA

EL PEIX QUE ES MOSSEGA LA CUA

Augment del pressupost militar mundial

Crisi humanitària i econòmica a Europa (molt aviat a la resta del món)

No parlarem de la humanitària. Sempre és la mateixa i sempre els toca als mateixos. Tant ells com nosaltres ja estem acostumats a que els toqui el rebre. Però ull, ara ens pot tocar a nosaltres, podria passar que els nostres fills, rossos i blanquets fills de la Verge Maria, els toqui el rebre perquè quedin sense iogurts. Com hem arribat a aquí?

A cada tret que es dispara, les economies nacionals posen en marxa els seus logaritmes. Riscos, avantatges d'un o altre vencedor, comerç intern, balanç econòmic, dèficit comercial...

Mentre, van morint persones i la gasolina puja i el gas puja i la gent es pela de fred i es va arrossegant per Europa amb un nen en braços i un gos a la maleta, però no importa. Importa la macroeconomia.

Sabeu què es la macroeconomia? Dues dotzenes de grans empreses repartides pel món que decideixen qui guanyarà la

guerra. I el més bonic de tot és que aquestes empreses dominen des del mercat de la guerra fins el de l'alimentació infantil. I per això quan diuen que cal armar-se aturen les fàbriques de iogurt. I encara més fantàstic, quan diuen que cal armar-se, tothom ho creu i tots paguen el doble per una escopeta de perdigons (encara que no la necessitin) i aleshores deixen de fer iogurts o els cobren al triple per les despeses que el ha costat manipular la llet.

Companys, vivim en un gran món.